

ANY V - NUM. 254 - BARCELONA, DISSABTE, 26 DE MARÇ DE 1932

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Plaça de la Universitat, 6, entrepisos
Telèfon 24647

IMPRENTA:
Sardenya, 202. — Telèfon, 53759

PRESONS GOVERNATIVES, NO

Nosaltres som enemics de les presons governatives i entenem que els funcionaris del Govern de la República que apellen a aquest sistema fan un tort al règim, i que el seu superior jeràrquia, el ministre de la Governació, no hauria de consentir-ho.

Aquest criteri nostre no és nou; és el que hem sostingut sempre. El sostengut amb la República quan Anguera de Sojo, governador, mantenint presos governatius a la presó, fornia un pretext als anarquistes —que n'estaven cercant— per a pertorbar l'ordre. I sostinem el nostre criteri contrari, naturalment, a les presons governatives, quan tota la massa covarda de Barcelona que creu que l'ordre consisteix en la guàrdia civil, com si no descarregés en coses més altes i més humanes se'n tirava al damunt, i pel fet de dir que en règim republicà no hi ha d'haver presons governatives, ens acusava de concòmicitat amb els pertorbadors de l'ordre i ens retirava aquell dia tan gosat i tan fantàstic, que nosaltres hem de defensar els Sindicats però hem de pagar-los el deute que ens votessin.

"Solidaritat Obrera" d'aquí, com que no ens llegeix, ens accusa que hem collat davant de les presons governatives. La col·lecció del nostre diari és el millor testimoni en contra d'aquesta afirmació. Recursos legals suficients té la República per a separar del seu social aquells elements que hi siguin perniciosos, sense apelar a mesures com questa que descansa exclusivament en la voluntat sovint arbitrària d'un home. L'emprisonament governatiu mereix i mereixerà sempre la nostra condemna.

El que passa és que així com la massa en general —com hem dit diverses vegades—, no estava preparada per a la República, tampoc no estaven per a ocupar càrrecs de responsabilitat republicana alguns homes que en un determinat moment n'han ocupat. Cal dir que el cap del Govern, quan s'ha topat amb un d'aquests, ha aprofitat la primera oportunitat que les circumstàncies li han permès, per a eliminar-lo. Així ho feu el que avui és President de la República en oportunitat que el capità general de Catalunya es dedicava a un exhibicionisme malsat; així ho feu el que avui és cap del Govern, en oportunitat que el cap de la guàrdia civil tractava de coititzar-se com un valor en potència per a una dictadura de caseta.

Hi ha bons republicans que han estat posats de governador, d'altres que han estat nomenats caps de policia. De vegades, ha costat de coordinar la tasca d'aquestes dues més d'elements, i encara de coordinar la seva obra amb els jutges, sobretot si n'han trobat algun que sabés la seva obligació. Sobretot perquè si no és difícil trobar republicans, costa una mica de trobar homes que tinguin el sentit del liberalisme i hi adaptin els seus actes. Aquest és un país en una gran part de persones, així que es veuen amb una mica d'autoritat, ja se senten amb un rei al cos. Mentalitat primitiva completament obsoleta de les cavernes, encara que es tracta de republicans, no hi ha cap diferència entre aquell minyó del darrer confit i hospital de Cuenca o de Cartagena, que tot fent el servei militar, quan arreplega uns sensualls galons de caporal ja tracta els seus antics companys, soldats, amb esperit de despota —i pobret, no sap ni de llegir ni d'escriure—, i l'home que posat en qualsevol Govern civil o Direcció de Policia de qualsevol de les cinquanta províncies de la República, ja agafar gent sota la seva responsabilitat i els manté a la presó sense procediment judicial, només que perquè els seus subordinats regin fins en arriba el seu poder.

Tot i temps enrera, un dels pocs jutges republicans de Barcelona, un bon jutge republicà d'avans del 14 d'abril, va estar a punt d'ésser traslladat qui sap en perquè en decretar la llibertat d'un pres sobre el qual no requeia cap altre, es va negar a lluir-lo a la policia contra el desig del director d'aquest Cos. —Jo el posaré en llibertat perquè aquest home és innocent, —dissell—. Vosté farà el favor de lluir-m'el a mi, perquè jo m'el quedo com a pres governatiu, —feia el director de Policia. —No s'ho pensi pas. Jo li obriré les portes del calabós i li diré: —"Ets lliure; marxa." Si en essent al carrer, la policia el vol tornar detenir, serà sota la seva responsabilitat. Però jo no lluiré a la policia un home, que tinc el deure de posar en llibertat.

Aquesta entesa va estar a punt de costar al jutge cincatament un trasllat, que hauria estat, evidentment, injust. Es cosa de temps i d'oportunitat, però caldrà que la República vagi seleccionant els homes que en els càrrecs de responsabilitat que ocupin, es pensin que l'arbitrarietat pot encara subsistir.

Ara, quan "Solidaritat Obrera" parla de presos governatius, en general enganya els seus lectors. I les coses cal que siguin on han d'ésser. Des de que la República fou proclamada, les organitzacions anarquistes no han treballat sinó per a preparar l'adveniment del comunisme libertari. I eren tan illeses que es pensaven que aquesta era una República amb un Govern de tan bona fe, que es deixaria trepitjar la seva autoritat. Els partidaris del comunisme libertari si arriben a convèncer la massa del país i demostren un dia des de les urnes que tenen majoria, el podran implantar de seguida i ningú no hi tindrà res a dir. Ens diran que els són apòlitics i que per aquest comú no faran mai res. Va per ells. Però aleshores si tracten d'implantar el comunisme libertari tirant bombes, collocant cartutxos de dinamita, assaltant amb arma llarga i curta els Ajuntaments, aixecant rails, és a dir, per procediments que tinguin un to revolucionari, els admirarem en tant que heros, perquè un home que es jugui la vida per un ideal sempre mereix respecte, els diran cowards si fan jugar-se la vida a altres havent-los dut engonyats, però si fracassat l'intent s'obren les portes de la presó, es negaran a lluir-los vencuts, que no vinguin amb la sonada que es tracta de presos governatius, perquè només enganyaran els analfabetos, però no enganyaran ningú que sapiga llegir i escriure.

"El que vulgui el Poder —digué el cap del Govern—, sapiga que s'hi ha de jugar el cap." Els que es juguen el cap per un ideal, sigui del color que sigui, a tot arreu del món saben que si no el perdén, s'hi juguen també la llibertat, en cas de no reciclar, i que el mal menor que els pot arribar, és d'anar a parar a la presó. No s'hi val a enganyar la gent, presentant els enemics autèntics de la República liberal i democràtica, que voldrien substituir-la per una dictadura proletària, com una mena d'angelets que no han trencat mai cap plàt ni cap olla. Presos governatius, no. Els inculpats d'haver pres part en qualsevol moviment sedició contra la República, que siguin innocents i apareguin estrictament com a presos governatius, que siguin alliberats immediatament. Els governadors, els caps de policia, el director general de Seguretat i d'altres el ministre de la Governació si cal, que siguin partidaris del règim de presos governatius —que s'han destituït, però els veritablement culpables d'atemptar contra la República, aquests han d'atendre's a les conseqüències de llur acte, que per endavant ja les sabien. No hi ha cap país del món on les revolucions surtin de franc.

L'ESTATUT DE CATALUNYA

Els informes dels tècnics

Madrid, 25. — La Comissió d'Estatut s'ha reunit aquest matí examinant, en primer terme, unes observacions del senyor Pasqual sobre algunes correccions d'estil del ja aprovat, acordant adoptar-les.

Després s'ha rebut el dictamen dels perts de la Generalitat, el qual fou il·lurat pel senyor Comorines.

El dictamen comprèn, en realitat, dos informes: Un d'ells, assenyalat amb la lletra A, i que és el dels empleats d'Hisenda; l'altre, assenyalat amb la lletra D, i que és el dels catalans.

L'informe dels catalans va companyat d'un estat de xifres.

L'informe A, no ha arribat encara en poder dels commissaries perquè els empleats d'Hisenda feien il·lurat del mateix al ministre del ram, i és de suposar que aquest el tramejà avui mateix a la comissió.

Una vegada la comissió s'hagi fet càrrec d'aquest dos informes, els imprimira per tal de repartir-los entre els membres de la mateixa, i segurament el proper dimarts, al matí, tornarà a reunir-se aquesta per a tractar d'aquest assumpte.

Els diputats d'E. R. de C. i el pressupost d'Instrucció Pública

UNA INTERVENCIÓ DEL SENYOR SBERT I LA RESPUESTA DEL SENYOR SANTALÓ

La intervenció del senyor Sbert

"Sefiores diputados, el hecho de que hoy tengamos que sentenciar este presupuesto de Instrucción Pública, en el cual indudablemente todas las minorías que trajeron la República habían cifrado sus más caras ilusiones, es para mí un motivo de dolor, que estoy seguro comparten desde el ilustre titular de la cartera de Instrucción Pública, en el cual la juventud ha de reconocerán altos títulos magistrales, hasta muchos otros de los catedráticos, de los profesores, de los hombres políticos a quienes ha confiado la República esa alta tarea cultural que todos necesitamos para España. Por ello no sólo justo, con el trabajo y con la honda labor de preparación y de reajuste, que me consta se ha hecho,

a Instrucción Pública, y los ingleses extienden a la "Educación", por primera vez el Estado español incorpora a la Instrucción Pública todo aquello que puede educar la sensibilidad del pueblo, y quiere, valido de todos los resortes modernos que han de difundir aquello que directamente impresiona a nuestro pueblo, que van hasta los últimos rincones de España los más aquilatados valores que produce el espíritu. Por ello yo, en principio, subrayo complacido en este presupuesto se consigne una importante cantidad para las misiones pedagógicas, aunque ha sido disminuida, si bien he de lamentar que estas misiones hagan, desdichadamente, una obra muy lenta por falta de personal y quizás de medios. Han sido reducidas otras partidas consignadas para fines educativos, como la destinada a la instalación de un servicio de difusión por radio, la referente al Teatro Lírico Nacional, y las de otras atenciones que afectan, más que a la Instrucción, en el sentido académico de la palabra, a ese concepto amplio de la Cultura que venimos propugnando. Pero aun así, yo quisiera que en este presupuesto hubiera una mayor ponderación y un equilibrio entre unas partidas y otras y hubiera podido atenderse más intensamente la dotación de las escuelas primarias, la reforma de la enseñanza secundaria, colocándola en términos de concederle la importancia capital que como enseñanza superior tiene en todo momento y que en España no ha alcanzado. Sé que a última hora del propio Ministerio ha partido la iniciativa de aumentar la consignación para mantener en principio las cifras de lo que pueden llamar el plan quinquenal de las escuelas primarias.

Dotación pobre lo es también, en general, la dotación de nuestras escuelas; consignación de hambre. Esta cantidad es insuficiente, a mi juicio, para que se cumplan las esperanzas que todos hemos puesto en la escuela en función de una elevación del nivel de sus maestros. Ahora bien, si la primera enseñanza es restringida, porque el número de escuelas es insuficiente, mucho más insuficiente es todavía lo que se consigne para cantinas escolares. No podemos hacer que la eficacia de la enseñanza liegue hasta los rincones de los pueblos y hasta los barrios extremos de las ciudades, donde hay tantos

"EL DEBATE" REAPAREIX AVUI

MADRID, 25.—Conseqüent amb l'acord del Consell de Ministes, l'empresà editorial de "El Debate" ha decidit reprendre demà la seva publicació.

VERS UN "CARTEL" REPUBLICÀ?

A Madrid assenyalen una aproximació Azaña-Lerroux

MADRID, 25. — "La Voz" publica el següent sol:

"A pesar de ser hoy un día en que no ha habido excesivo número de diputados en la Cámara, los comentaristas políticos han sido bastantes.

El tema preferente de las conversaciones ha sido el naciente acercamiento entre los Sres. Lerroux y Azaña, mejor dicho la posible vigorización de la Alianza Republicana que tan debilitada estaba estos últimos tiempos.

Se habla de conversaciones mantenidas por el jefe del Gobierno con el Sr. Lerroux. Hemos procurado enterarnos para conseguir la comprobación de la existencia de tal cambio de impresiones, pero tampoco tenemos motivo para desmentirlo.

No obstante, puede ser fundamental del rumor circulado y de las consecuencias de tal modo en que el Sr. Azaña considera el momento político presente y el inmediato relativo próximo.

Seguramente, el Sr. Azaña estima que no procede aumentar las diferencias entre los partidos republicanos en vista de la constitución de un Gobierno de concentración con las fuerzas de este carácter, que agotan la vida de los Constituyentes.

SE'N MEREXIA DUES... I LA DESTITUCIO

ALMERIA, 25.—A Purchana l'alcalde i el mestre nacional sostingueren una acalorada discussió per haver retirat aquest darrer els crucifixos de les escoles.

ESI mestre dona una tremenda bufaifa a l'alcalde, essent distingut, però més tard fou posat en llibertat.

ARA DIU QUE ELS CARLINS N'ESTAN PREPARANT UNA PER AL MES DE JUNY. EN L'OBRA DE CREAR UN ESTAT D'ALARMA PERMANENT QUE DIFICULTI QUE EL PAÍS ES REDRECI PER DAMUNT DE LA CRISI QUE ELS ENEMIGS DE LA REPUBLICA HAN CONTRIBUIT A ACCENTUAR, L'EXTREMA DRETA QUE FA MITINGS AL BOSC LI MEREXA A L'OPINIO EL MATEIX CONCEPCIONE QUE L'EXTREMA ÈSQUERRA QUE ELS FA AL PALAU DE PROJECCIONS.

CONSELL DE GINET

Ha estat autoritzada la reaparició de "El Debate"

MADRID, 25.—El Consell de ministres queda reunit a les 11 del matí.

El ministre de Finances manifesta que el pressupost de despeses d'Hisenda serà objecte de poca discussió i que es discutiran probablement aquesta mateixa tarda i, en canvi, el d'ingressos, que es posarà a discussió la setmana entrant, creu que serà molt discutit.

MADRID, 25.—La reunió acabà a un quart de tres. Els ministres d'Obres Públiques i Gobernanç manifestaren que s'havia acordat autoritzar la reaparició de "El Debate".

—Quan? — preguntaren al senyor Sbert.

—Quan vulgi — contestà. Això no és question nostra.

Els altres ministres no feren cap manifestació.

Referència oficials

MADRID, 25.—El Consell de ministres que s'ha reunit aquest matí al ministeri de la Guerra, ha facilitat la referència oficials següents:

GOVERNACIÓ. — Decret autoritzant el ministre de la Gobernanç per resoldre, en la forma que cregui més convenient, quants assumptes es refereixin a la provisió de places de mestres directors de balnearis.

Decret generalitzant els especialitats farmacèutiques subises a alemanyes del decret de 10 de novembre de 1931.

Decret reorganitzant el funcionament de l'escola nacional de puericultura.

MARINA.—Decret concedint la medalla a la àeria als tinentes de navili Julio Guillen i Manuel de la Sierra.

Decret morcant el dispositiu sobre gratificació de vol a l'aeronàutica naval.

AGRICULTURA. — Decret sobre la contingutació de la importació d'estanyol a la zona espanyola del Marroc.

Decret sobre aplicació de la llei d'estanyol a la zona espanyola del Marroc.

El ministre informa el Consell sobre la necessitat d'ampliar la quantitat consignada al crèdit agrícola.

TREBALL. — Autoritzant el ministre per presentar a les Corts quinze

nes, de muchachos desorbitados, fraccions en el empeño de obtenir un títol académico, de ejercer una profesión brillantemente, se encuentran en la necesidad de retrotraerse al punto de origen, de volver al ambiente o al oficio de sus familias, de retornar a sus pueblos, porque han perdido durante estos años de enseñanza de Licenciatura todo el hábito de trabajo, y han contraído, en cambio, otros hábitos nuevos, han descuidado la enseñanza de aprendizaje de un oficio, puesto que en la segunda enseñanza no se prevé en España esta necesidad, y ya esos muchachos no serán unos profesionales, ni siquiera unos hombres incapaces para ejercer una profesión liberal y para ejercer un oficio que no aprendieron. No serán nada más: unos amargados.

De ahí la necesidad, a mi juicio, de que se aumente la enseñanza media profesional y de que se hubieran dotado más ampliamente las Escuelas de Artes y Oficios, las escuelas de tipo de peritaje, que llamamos en España, y de que se hubieran reformado oportunamente las Escuelas de Comercio, no para ser altas escuelas de estudios económicos, para las cuales evidentemente no tenemos gente preparada y tenemos de ir a ellas paulatinamente, moderadamente, sino para establecer una enseñanza comercial y mercantil que sea útil, una enseñanza que permita al estudiante de esa especialidad adquirir un primer ciclo de conocimientos con el que atender a las necesidades de su vida, y después, si su inteligencia y su capacidad se lo permite, a coste de su propio esfuerzo, a obtener ese primer título que le permite escalar el título superior, sin exponerse nunca a verse en el caso de que, por no tener este título superior, haya de encontrarse completamente desamparado.

En cuanto a la enseñanza superior, como una aspiración larga tiempo sentida por nosotros, como un acuerdo incluso del Congreso de la Unión Federal de Estudiantes, quiero resaltar el hecho de que hayan pasado a Instrucción Pública todas las escuelas especiales que antes figuraban en otros Ministerios, dándose el caso insolito que establecían fortines inaccesibles en los que cada especialidad no sólo no buscaba contacto con la otra, sino que, por el contrario, procuraba aislarse de ella, como si no quisiera contactarse o como si tratara de buscar para sí una aristocracia mental que estuviera muy lejos de ser justificada o auténtica. Pero nosotros hubiéramos querido también, y lo acordamos igualmente, no sólo el paso de todas las Escuelas de Ingenieros y Instrucción Pública, sino la reunión de estas escuelas, la coordinación de los estudios que en ellas se cursan, mediante una Facultad o un Politécnico universitario.

Esas 12 Universidades que tenemos en España deben reducirse, por lo menos a ocho. Claro está que si se pretende suprimir Universidades se levantará una polvareda de intereses heridos, pero no serán intereses espirituales, porque a aquellos que aducen, para que esa supresión no se haga, la razón de que la Universidad lleva a la provincia un gran espíritu de cultura, les diré que a la provincia, pequeña, en número de habitantes, no en calidad, una Universidad le da cierta importancia en un orden material, pero nunca la eleva a la alta categoría que corresponde al ambiente de un Centro de esa naturaleza. No es la provincia lo que se enaltece; es la Universidad la que se hace provincial, mal dotada; Universidad de ficción. La Universidad provincial suele ser principalmente la tarima a la que se acercan a pedir un título aquello que no tienen otro interés en poseerlo más que el de lo que significa en cuanto a una profesión; esto es un 90 por 100 de la Universidad española. Para sostener 12 Universidades, España no tiene capacidad cultural.